

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Пловдив, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглекова

при участието на секретаря Христина П. Николова
като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20215300602460 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 260135 от 12.10.2021 г. по НЧХД № 6232/2020г., Районен съд-Пловдив, 8 н.с. е признал подсъдимата В. Й. Р. за виновна в извършване на престъпление по чл.147, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, като ѝ е наложил на основание чл.54 от НК наказание глоба в размер на 3000 лева и обществено порицание. Съдът се е произнесъл и по направените разноси.

Срещу присъдата е депозирана жалба от подсъдимата чрез нейния защитник, в която се навеждат доводи относно неправилност на съдебния акт, поради неговата незаконосъобразност и необоснованост. В този смисъл се иска отмяна на обжалваната присъда, като се постанови нова, с която да бъде призната за невинна подсъдимата и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

В хода по същество на делото пред окръжния съд процесуалните представители на частния тъжител М.Г.-адв.К. и адв.Г. аргументираха искането си за потвърждаване на първостепенната присъда като правилна и законосъобразна, приемайки, че са налице достатъчно доказателства за осъществяване състава на процесното престъпление по чл.147 от НК. Тъжителят Г. се съгласи изцяло с позицията на своите повереници по делото.

При въззивните прения адв.М.-защитник на подсъдимата, пледира за отмяна на първоинстанционната присъда, като претендира да бъде отменена

същата изцяло и бъде призната подзащитната й Р. за невинна по повдигнатото й обвинение. Аргументира се с липсата на достатъчно доказателства, въз основа на които да се приеме, че стореното от подсъдимата се субсумира под разпоредбата на чл.147, ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Подсъдимата Р. се присъедини към изложеното от своя защитник и в последната си дума отправи молба да бъде оправдана по повдигнатото й обвинение.

Пловдивският окръжен съд, като въззивна инстанция, проверявайки изцяло законосъобразността и правилността на обжалвания акт, служебно и във връзка с направените оплаквания, намери, че въззивната жалба е процесуално ДОПУСТИМА. Тя е подадена в срок, от лице, което притежава съответната активна процесуална легитимация да обжалва присъдата.

В преценката на делото по същество, въззивната инстанция намира, че са налице предпоставките за ревизиране на съдебния акт с неговото изменение по реда на чл.334, т.3, вр. чл.337, ал.1, т.2 и т.4 от НПК.

Първоинстанционният съд е приел за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимата В. Й. Р. е родена на *****. в гр. П.. Тя е б., б. г. е, разведена, не е осъждана, има ЕГН: *****.

Частният тъжител М.Г. и подсъдимата В.Р. били преподаватели в "Технически университет - София", Филиал Пловдив, Катедра "Електротехника", като години наред отношенията им били коректни и колегиални. От 2019г. поведението на Р. към частния тъжител, а и към други колеги, се променило, като след проведена годишна инвентаризация, в комисията по която участвала и подсъдимата, последната започнала да отправя обвинения към Г., мотивирани с твърдяни от нея липси. Макар че според окончателното становище на инвентаризационната комисия, липси за 2019г. в Катедра "Електротехника" не били констатирани и всички описи били подписани от всички членове на комисията /вкл. и от Р./, без възражения или особено мнение, подсъдимата започнала в устна форма и в писмени доклади и писма до ръководството на учебното заведение да твърди, че колегата й Г. е извършил злоупотреби с имущество на университета. В тези писмени доклади и устни изказвания пред Катедрения съвет Р. отправяла нееднократно твърдения, че частният тъжител имал от години доказано неморално и неетично поведение, което било „хем престъпно, хем нахално“, че е лъгал четири години цялата катедра относно два SSD и пр. Тази дейност на подсъдимата била квалифицирана от ръководството на Филиал Пловдив към ТУ-София като нарушение на Етичния кодекс, като се акцентирало върху презумпцията за невиновност, поради което със Заповед №160/31.07.20г. на служителката било наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

На 02.09.20г. Р. се явила за връчване на Заповедта, но отказала да получи документа, което било удостоверено с двама свидетели.

Недоволна от наложеното ѝ наказание, подсъдимата депозирала на 09.09.2020г. подробно възражение до Ректора на ТУ София и Директора на Филиал на ТУ Пловдив, в което изложила аргументация във връзка с нееднократно отправяните по адрес на тъжителя обвинения от нейна страна, за които ѝ била наложена атакуваната от нея дисциплинарна санкция. Според избора от Р. подход, в изложението си същата е цитирала вече отправяни от нея през минал период обвинения към Г., като след всяко от тях навеждала аргументи, с които според нея се мотивирало поведението ѝ.

Няколко дни по-късно отново през месец септември 2020г.-на 25.09.2020г. подсъдимата разпратила от служебната си електронна поща писмо до редица адресати, всички колеги на частния тъжител, а и на самата Р., в което последната написала за М.Г. следното: „Човекът, който мами, лъже, злоупотребява със служебно положение /успя да накаже колежката, която го документира/". По повод писмото на подсъдимата от 25.09.20г., в което същата употребила посочената реплика, Р. била уволнена дисциплинарно от учебното заведение със Заповед №236/27.10.20г.

Впоследствие подсъдимата сигнализирала и прокуратурата със своите твърдения, като във връзка с нейна жалба било образувано на 16.12.21г. досъдебно производство срещу неизвестен извършител с оглед евентуално извършено престъпление по чл.311, ал.1 от НК, за това, че през месец януари 2020г. длъжностно лице в кръга на службата си е съставил официален документ, в който са били удостоверени неверни обстоятелства и изявления, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства и изявления.

Така изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за установена на базата на събраните в хода на проведеното съдебно следствие доказателства, приобщени, проверени, анализирани и оценени правилно, поради което се споделя и от този съдебен състав. Първостепенният съд при формиране на крайните си фактически изводи е отчел показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели:П. К., П.Й. и И.Т., както и приобщените писмени доказателства и доказателствени средства-разпечатка от изпратеното по електронната поща на подс.Р. писмо от 25.09.20г., възражение на В.Р. от 09.09.20г., Заповед №160/31.07.20г. за наложено дисциплинарно наказание „забележка“, Заповед №236/27.10.20г. за дисциплинарно уволнение, доклад вх. №19/14.01.20г. от В.Р. като член на инвентаризационната комисия, писмо изх. №237/03.09.21г. от Директора на Филиал Пловдив на ТУ-София относно резултатите от инвентаризацията от месец декември 2020г. в Катедра „Електротехника“, ведно с приложените към него заверено копие от инвентаризационен опис със сравнителна ведомост, свидетелство за съдимост.

С оглед наведените възражения от защитата за недоказаност на предявеното на подсъдимата обвинение, настоящият състав също проведе съдебно следствие. В неговите рамки бяха депозирани допълнителни

обяснения от Р. и изискана и получена официална информация и документи, надлежно приложени по делото. Извличащото се от тях не води до промяна в приетите от районния съд за установени релевантни факти, напротив, потвърждава същите и допринася за формирането на съдийското убеждение по изискуемият се в чл. 303 ал.2 от НПК начин.

При осъществения служебен въззивен контрол не се констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на присъдата на процесуално основание и връщане на делото в първата съдебна фаза. Депозираната в срок частна тъжба отговаря на изискванията на чл.81 от НПК, като съдържа всички факти, обосноваващи обвинителната теза за вменената във вина на Р. деятелност, а и възражения за годността на процесуалния документ не се навеждат от подсъдимата и нейния защитник.

Първостепенният съд се е придържал към изискването за спазване на принципите, визирани в чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 НПК. В депозираната жалба и в пледоариите пред този състав не са наведени конкретни оплаквания за допуснати в хода на съдебното следствие процесуални нарушения. И служебно не се откриват такива от категорията на абсолютните, които да са съществени и неотстраними от въззивния съд. Мотивите към атакуваната присъда покриват изискванията на чл.305, ал.3 от НПК и дават възможност на страните да реализират пълноценно правото си на жалба и протест, а на въззивния съд - да упражни контрола, дължим по смисъла на закона. Районният съд е обсъдил, анализирал и коментирал събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като на извличащите се от тях факти, релевантни за предмета на доказване, не е придаден смисъл, който да не се открива в доказателствените източници, не се констатира некоректно, превратно или неточно интерпретиране на събраната информация.

Правилно първият съд е кредитирал показанията на разпитаните свидетели, отчитайки тяхната последователност, взаимното им съответствие и безпротиворечивост по основните факти от предмета на доказване. От друга страна, изложеното от въпросните свидетели е в синхрон с извличащите се от писмените доказателства, а и от обясненията на подсъдимата факти по основните въпроси от предмета на доказване, поради което показанията им следва да се кредитират, така, както правилно е сторил районният съд.

И пред тази инстанция подсъдимата даде обяснения по предявеното ѝ обвинение, в които признава, че е депозирала инкриминираното възражение от 09.09.20г., както и че е разпратила по служебната си електронна поща писмото от 25.09.20г., но заяви, че по време на инвентаризацията наистина са били констатирани липси, които същата свързва с поведението именно на тъжителя Г.. По отношение на подписаните вкл. от нея като член на инвентаризационната комисия протоколи, в които е документирано, че няма установени липси, подсъдимата твърди, че това е сторила под психологически натиск на ръководителя на Катедрата, както и поради това, че „нямало време, понеже събитията“ се случили между 12 и 18 декември 2019г.

В обобщение на горното, няма спор по делото, че съответно на 09.09.20г. и на 25.09.20г. подсъдимата е изпратила инкриминираните възражение, респ. електронното съобщение със съдържанията и при обстоятелствата, отразени в частната тъжба и възприети от първостепенния съд. Всъщност междувпрочем, акцентът на защитната претенция е твърдението за неправилно приложение на материалния закон, аргументирано с липсата на съставомерните елементи на престъплението „клевета“.

Водим от горните изводи за фактите по делото, въззивният съд споделя част от правните доводи на първата инстанция, обективирани в мотивите към обжалваното решение, като намира, че същите са законосъобразни и обосновани, тъй като са в корелация с установените по делото факти. Правилно първостепенният съд е приел, че изпращането на 25.09.20г. на съобщение от електронната поща на подсъдимата до редица нейни и на тъжителя колеги, в което е употребила по адрес на Г. изрази: „човекът, който мами, лъже, злоупотребява със служебно положение“ се субсумира под разпоредбата на чл.147 ал. 1 от НК.

В настоящия случай в електронното писмо са посочени напълно конкретизирани обстоятелства по отношение на частния тъжител, които се характеризират като позорни. Подсъдимата всъщност е манифестирала ясно и категорично твърдение за общественоукоримо поведение на тъжителя с изречението, съдържащо квалификациите „човекът, който мами“, „лъже“, „злоупотребява със служебно поведение“. В съобщението от 25.09.20г. е изразено категорично убеждение, че подсъдимият осъществява подобна дейтелност, което категорично опровергава защитната теза, че става въпрос не за правомерно упражнено от Р. гражданско право да подава сигнали при констатирани от нея нарушения. Такива сигнали същата е депозирала до ръководството на учебното заведение, в което работят тя и тъжителят, а така също и до прокуратурата, които именно са инстанциите, които са призвани да извършат проверка и вземат отношение по отправените от Р. твърдения и обвинения. Израз на това право, признато в редица решения на ЕСПЧ и националните ни съдилища, а и на правото на лична защита в едно санкционно производство, каквото е дисциплинарното, е и инкриминираното възражение на Р. от 09.09.20г. във връзка с наложената ѝ „забележка“. Междувпрочем в това възражение, подсъдимата дори не отправя нови „обвинения“ срещу Г. пред ръководството на учебното заведение, а аргументира предходни свои твърдения, извън предмета на доказване, документиран в миналите ѝ сигнали, за които ѝ е било наложено дисциплинарното наказание.

Ето защо, настоящата въззивна инстанция не споделя правните изводи на първостепенния съд по отношение на инкриминираното възражение на Р. от 09.09.20г., като прие, че същото не осъществява съставомерните елементи на престъплението „клевета“, поради което в тази ѝ част ще следва да се отмени обжалваната присъда като бъде

оправдана подсъдимата по обвинението ѝ в посочената му част.

Що се отнася до обвинението на Р. досежно писмото от 25.09.20г., както вече бе изложено, въззивният съд не споделя защитната теза, че въпросното писмо също е израз на правомерно упражняване правото на сигнали. Колегите на тъжителя и подсъдимата Р., безспорно не спадат към кръга лица, към които следва да бъдат депозирани сигнали при констатирано неправомерно поведение, а и самото съдържание на писмото не навежда на извода, че същото представлява такъв сигнал. Напротив, съдържа единствено твърдения на подсъдимата, квалифициращи поведението на тъжителя в негативна светлина, без да се споменават конкретни факти, аргументиращи тези изказвания. Безспорно разгласените твърдения, че тъжителят Г. е човек, който „мами“, „лъже“ и „злоупотребява със служебно положение“ се охарактеризират като такива с позорен характер. Касае се за съобщаване на общественовредно и поради това на общественоукоримо поведение, с което подсъдимата е квалифицирала колегата си Г..

Правилно е становището на първостепенния съд, че в случая е налице именно първата форма на изпълнителното деяние-разгласяване на позорно обстоятелство, доколкото от страна на подсъдимата във въпросното писмо не се съдържат твърдения за извършено от Г. конкретно престъпление, а се охарактеризира неговата личност в негативен аспект.

Разгласяването на позорната и съставомерна информация се е осъществило с довеждането ѝ до знанието на адресатите на електронното съобщение. Общественоопасните последици са настъпили с възприемането на клеветническата информация от поне едно трето лице, с което е изчерпан съставомерният престъпен резултат. От този момент насетне са създадени предпоставки за промяна на обществената оценка за тъжителя в негативен аспект. Не е необходимо адресатът/ите на клеветата да са повярвали на дееца или да са настъпили други вредни последици. ВКС приема, че „вредните последици на престъплението по чл.147, ал.1 от НК съставляват една необорима законова презумпция и не подлежат на доказване“.

Необходимо е да се направи принципното уточнение, че за съставомерността на престъплението „клевета“ безспорно е необходима неистинност на разгласените обстоятелства, като неистинността на разгласените обстоятелства, респ. приписаните престъпления е елемент от обективната страна на престъплението по чл.147, ал.1 от НК. Ето защо и тежестта на доказване на въпросните обстоятелства е недопустимо да бъде възложена в тежест на подсъдимия, доколкото противоречи на основните принципи на наказателния процес. По тези съображения и законодателят е използвал в чл. 147, ал. 2 от НК формата „да се докаже“, а не е поставил акцента върху задължението подсъдимия да докаже истинността на фактите. С ТР № 15/1961г. ОСНК, ВС на РБ ясно и определено застава на становището, че „клеветата“ според чл. 166 от НК от 1956 г. /отм./ е разгласяването на неверни обстоятелства и че неистинността е елемент от

състава на престъплението. След приемането на новия НК от 1968 г. ОСНК на ВС с ТР № 12/71г. ОСНК изрази мнение, задължително за съдилищата, че неистинността на разгласеното позорно обстоятелство или приписаното престъпление се явява елемент от състава на същото, без наличието на които не е налице въобще престъплението клевета. Така в статията си „За клеветата като престъпно посегателство“ Цветинка Пашкунова посочва: „Прехвърлянето на тежестта на доказване на истинността на разгласените обстоятелства е повлияно от старото наказателноправно уреждане на отговорността за клевета и е в противоречие с основния принцип в нашето наказателнопроцесуално право, че обвиняемият се счита невиновен до доказване на противното. Ако приемем и твърдим, че неистинността е елемент от състава на престъплението клевета, то за да бъде признат извършителят за виновен и ангажирана неговата наказателна отговорност, за да се постанови осъдителна присъда, пострадалият или представителят на обвинението трябва да докаже всеки елемент от състава на престъпното посегателство.“/За клеветата като престъпно посегателство“, сп. Съвременно право, бр.5/2000г., изд.Сиби, стр.53-69./ В конкретния случай по делото се установи, че твърденията на подсъдимата, че тъжителят Г. е лице, което принципно „мами“, „лъже“ и „злоупотребява със служебното си положение“, не отговарят на истината. Такова поведение не се установява, нито от показанията на разпитаните по делото свидетели, нито от приложените писмени документи. Образуването на досъдебно производство срещу неизвестен извършител за документно престъпление по чл.311 от НК по сигнал на Р. срещу Г. до Районната прокуратура, депозиран едва през 23.06.21г. т.е. около 9 месеца след въпросното инкриминирано писмо, в никакъв случай не доказва истинността на разпространените с него позорни обстоятелства за личността на тъжителя.

Налице е и субективна съставомерност на осъщественото от Р. на 25.09.20г. деяние. Престъплението по чл.147, ал.1 от НК е съставомерно, само когато е осъществено умишлено при пряк или евентуален умисъл. Когато клеветата се извършва с пряк умисъл, деецът е сигурен, че позорното обстоятелство е неистинско, като цели твърденията му да стигнат до съзнанието поне на едно трето лице. Приема се, че клеветата е извършена с косвен умисъл, когато деецът не е сигурен в действителното положение, но въпреки това отправя съответното твърдение, или не е сигурен, че неговите твърдения могат да бъдат възприети от трето лице, но се примирява с тази възможност. В конкретния случай, доколкото по делото са налични данни за отправяни от тъжителя сигнали до ръководството на учебното заведение срещу Г., предхождащи електронното писмо, макар при същите да не са констатирани нарушения на тъжителя, то настоящият въззивен състав намира, че правно коректно е в случая да се приеме именно по-леката форма на вина-евентуалният умисъл. Това е така, предвид принципното положение, възприето в наказателния процес, че всяко съмнение се цени в полза на подсъдимия, поради което не се споделя правният извод на ПРС относно

наличие на пряк умисъл. Категорично не може да бъде споделена обаче защитната теза относно субективна несъставомерност на коментираната деятелност, доколкото към инкриминираната дата 25.09.20г., дори да е имало някакви съмнения у подсъдимата за осъществено от тъжителя Г. неправомерно поведение, то към онзи момент тези предположения категорично не съответстват на действителното фактическо положение. Изложеното не е възпряло Р., провокирана от наложеното ѝ дисциплинарно наказание, да разгласи на трети лица подобни позорни обстоятелства по адрес на своя колега Г., отправяйки квалификации, за които не е била сигурна, че отговарят на истината. Видно от приложените по делото писмени доказателства, към 25.09.20г. в резултат от сигналите на подсъдимата до ръководството на университета не са констатирани злоупотреби от страна на Г., а жалбата до прокуратурата е депозирана много по-късно /около 9 месеца/ и окончателно становище на държавното обвинение все още е налично.

В обобщение на горното, настоящият въззивен състав прие, че Р. е съзнавала общественноопасния характер на стореното от нея на 25.09.20г., изготвяйки и разпращайки процесния имейл на посочената дата, в който е разгласила по отношение на тъжителя позорните инкриминирани обстоятелства. Предвиждала е и настъпването на общественноопасните последици от разгласяването на неверните ѝ твърдения и е допускала настъпването на тези неблагоприятни последици, доколкото не се установява с категоричност да е била сигурна в действителното положение. Така дори да се приеме, че подсъдимата пряко е целяла да се защити пред колектива на учебното заведение във връзка с дисциплинарното наказание „забележка“, което считала за несправедливо наложено ѝ, то тя категорично се е съгласила и с настъпването на престъпния резултат от деянието си-узнаването от трети лица на твърденията ѝ за позорните за Г. обстоятелства.

Доколкото в случая липсва нарочен протест от страна на частния тъжител с отправена претенция относно евентуално влошаване положението на подсъдимата, то е безпредметно да бъде коментирано евентуалното наличие на някой от квалифициращите елементи по чл.148 от НК.

Предвид становището на въззивния съд относно несъставомерност на едно от двете инкриминирани деяния, а именно това от 09.09.20г., то не е налице и продължавано престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, поради което ще следва да бъде оправдана подсъдимата и в тази част от повдигнатото ѝ обвинение.

Изложеното дотук квалифицира искането на защитата за отмяна на обжалваната присъда в цялост и постановяване на нова оправдателна такава като неоснователно и законово основание за уважаване на тази претенция не се открива от въззивния съд.

На последния етап от разглеждане на делото неправилно първостепенният съд е приел липса на предпоставките за приложение на чл. 78а от НК, понеже за умишленото престъпление по чл.147, ал.1 от

НК законът предвижда наказание глоба от 3000 до 7000 лева и обществено порицание, от процесната дейтелност не се причинени имуществени вреди, подсъдимата не е осъждана за престъпление от общ характер, респ. не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл.78а от НК. Не са налице и отрицателните предпоставки по чл.78а, ал.7 от НК, пречатстващи освобождаването на дееца от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. В този ред на мисли, първостепенният съд е допуснал съществено отклонение от материалния закон, приемайки неприложимост на чл.78а от НК. Понастоящем актуалното обвинение на Р., възприето от въззивната инстанция е за едно деяние, осъществяващо състава на престъплението по чл.147, ал.1 от НК, а дори и при възприетата от ПРС продължавана дейтелност по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, не е било налично пречатствие за приложението на чл.78а от НК. Такава абсолютна пречка би било осъществяването от дееца на множество престъпления, каквито не са били вменени във вина на подсъдимата. Що се отнася до възприетата от първостепенния съд продължавана дейтелност по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, то няма спор в съдебната практика и правната доктрина, че същата не се включва в категорията "множество престъпления", изключени от приложението на чл.78а от НК /съгласно указаното в ал.7 на въпросната разпоредба/.

В процедурата по чл.78а от НК, съдът освобождава подсъдимия от наказателна отговорност и му определя административно наказание глоба, съобразно с нормата на чл.78а, ал.1 от НК, която предвижда административна глоба от 1000 до 5000 лева.

При индивидуализация на административната санкция въззивният съд отчете като смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства изключително добрите й характеристични данни, изключително високият й образователен и научен статус, трудовата й ангажираност през годините, както и осъществяването на престъплението при по-леката форма на вина-евентуален умисъл. Подсъдимата Р., която не е осъждана до момента, през своя некротък житейски път /около 57 години към инкриминирания момент/, е демонстрирала устойчив модел на правомерно поведение, спазвайки до датата на процесните събития установения в страната ни правов ред. Отегчаващо отговорността й обстоятелство е довеждането до знанието на един немалък кръг от лица на отправените по адрес на тъжителя позорни обстоятелства чрез изпращането на електронното съобщение до множество колеги и на двете страни в производството.

В контекста на изложените индивидуализиращи отговорността на подсъдимата обстоятелства, съдът намира, че смекчаващите са с изключително висока относителна тежест, поради което справедливо се явява административно наказание "глоба" в размер, съответен на законовия минимум от 1000 лв. /хиляда лева/. Задължителното приложение на чл.78а от НК изключва възможността за налагане на определеното от първостепенния съд наказание "обществено порицание", доколкото такава санкция не се

предвижда при освобождаване на дееца от наказателна отговорност по този ред.

Изложеното обуславя необходимостта от ревизиране на обжалваната присъда и в наказателно-санкционната ѝ част в посочения по-горе смисъл.

Първостепенният съд се е произнесъл и по отношение направените по делото разноси, като изложените в тази връзка мотиви се споделят напълно от въззивната инстанция и не е необходимо да бъдат преповтаряни.

На основание чл.189, ал.3 от НПК следва да бъде осъдена подсъдимата Р. да заплати на частния тъжител М.Г. и направените от него разноси пред окръжния съд за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

С оглед на изложеното и на основание чл. 337 ал.1, т.2 и т.4, вр.чл.334, т.3 и чл.338, вр. чл.334, т.6 от НПК, Окръжен съд-Пловдив

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260135 от 12.10.2021 г. по НЧХД № 6232/2020г. на Районен съд-Пловдив, 8 н.с., в частта, с която подсъдимата В. Й. Р. е призната за виновна в това и на 09.09.2020г. чрез възражение до Ректора на ТУ „София“ и Директора на филиал на ТУ „Пловдив“ да е разгласила по отношение на М.Г. позорни обстоятелства, както и да е извършила процесното престъпление при условията на продължавана престъпна дейтелност по смисъла на чл.26, ал.1 от НК, като я признава за невинна и оправдава по повдигнатото ѝ обвинение в тези му части.

ИЗМЕНЯ присъдата и в наказателно-санкционната ѝ част, в която на подсъдимата Р. е наложено на основание чл.54 от НК наказание глоба в размер на 3000 лева и обществено порицание, като вместо това: **ОСВОБОЖДАВА** подсъдимата В. Й. Р. /със снета по делото самоличност/ **от наказателна отговорност**, като на основание **чл.78а от НК** ѝ налага **административно наказание "глоба"** в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

На основание чл.189, ал.3 от НПК **ОСЪЖДА** подсъдимата В. Й. Р. /със снета по делото самоличност/ да заплати на частния тъжител М. Г. Г. направените от него разноси пред окръжния съд за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. /хиляда лева/.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на протест и обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____